

Capítol 1

UN ESTRANY A CASA

El dia que la mare em va dir que llogaria l'habitació del fons vaig tenir dues reaccions. La primera, d'empipament, perquè un estrany viuria amb nosaltres. La segona, d'excitació, perquè d'aquesta manera passaria alguna cosa diferent en les nostres vides. Això de tenir dues reaccions tan oposades et crea una sensació molt estranya, com quan estàs cremant de febre però tens esgarrifances. No sabia quina de les dues era la més forta fins que vaig comprendre que, tenint en compte com estaven de malament les coses, necessitàvem els diners, i molt. Per tant, em vaig resignar, vaig acceptar allò que el destí m'oferia i em vaig mentalitzar per a l'arribada del rellogat, tot i que la mare m'havia dit que aquesta paraula no li agradava gens, que ella preferia utilitzar-ne una altra de més idònia, com ara hoste.

Així doncs, ens vam disposar a compartir el nostre espai vital amb una persona desconeguda, que tant podia ser home com dona, jove o gran. Un misteri.

D'entrada, a la mare li va anar bé tenir alguna cosa en què pensar i en què ocupar-se. Va posar fil a l'agulla: va endreçar l'habitació, que no es feia servir des de la mort de

l'àvia, va llençar un munt de coses inútils i la va deixar lles-
ta per ser ocupada, amb un llit, un armari, un mirall de
paret, un moble baix amb calaixos, un penja-robes, una
cadira i un rentamans amb una palangana. També l'hauria
pintat, però el senyor Abelard, el de ca l'adroguer, no ens va
voler fiar la pintura. Per tant, va tapar una taca de la paret
amb un quadre que va trobar a l'habitació dels mals endre-
ços i va dissimular una esquerda col·locant-hi el penja-
robes just al davant. Pel que fa al pany, en va fer servir un de
molt vell que guardava en un bagul, ja que la mare era de les
que no llençava res.

L'habitació feia goig de veure.

El millor va ser veure-la somriure.

—Ja està! —va sospirar.

—I si ve molta gent? —em vaig interessar jo.

—Tant de bo.

—Com decidirem qui es queda?

—Bé, el primer sempre té preferència.

—Però i si no ens agrada?

—Rei meu, en aquests temps que corren tindrem molta
sort si apareix algú aviat.

En aquests temps que corren.

Sempre el mateix.

Jo no havia conegut altres temps, de manera que eren els
meus.

I resultava que eren dolents.

Des de l'empresonament del pare tot havia estat...
estrany, per fer servir una paraula abstracta i en la qual

cabés tot. A casa, la tristesa constant de la mare, la falta de diners, la sensació que la vida s'havia aturat. I al carrer, tota aquella por heretada del final de la guerra, el silenci, les mirades fugisseres de les persones, la buidor que ho embolcallava tot com un mantell invisible.

Aquí i allà hi flotava una enorme càrrega de dolor.

Fins i tot jo podia adonar-me'n.

Quan vaig parlar del tema amb en Robert i la Sara, els meus amics, van valorar críticament la nova situació que se'm presentava. No era estrany que discrepéssim, de manera que els seus comentaris no tenien preu.

—Els rellogats solen ser horribles —va dir en Robert en un to fúnebre.

—Que bé, així la teva mare estarà ocupada en alguna cosa! —va sospirar la Sara en un to positiu.

Em vaig encarar amb en Robert.

—No en direm rellogat —vaig voler deixar clar—. Serà el nostre hoste.

—Tant se val com en diguis. —El meu amic va insistir en els seus arguments—. Els «hostes» —va remarcar la paraula— es pensen que són els amos de la casa, ho volen tot net, tot puntual, que no hi hagi sorolls, que no se'ls molesti... —Es va quedar sense llista, momentàniament, i va acabar afegint—: Són exigents, ja que per això paguen.

—I si és una persona divertida a qui agraden els nens? —vaig insistir jo.

La mirada escèptica d'en Robert va ser de les que maten.

—Coneixes algú a qui agradin els nens?

Això era determinant. A vegades semblava com si féssim nosa a tot arreu.

—Doncs jo no hi estic d'acord —va intervenir la Sara.

Vam centrar la nostra atenció en ella. Gairebé sempre era l'equilibrada del trio, la mesurada, la que raonava les coses jutjant-les amb equitat i intel·ligència, no exemptes de la mateixa passió que acostumava a dominar-nos a nosaltres dos.

—No estàs d'acord en què? —va voler saber en Robert.

—En tot això que has dit —ens va desafiar amb la seva seriositat, abans d'adreçar-se a mi—. La teva mare estarà ocupada, i això és molt important. Sempre que la veig, sembla que sigui a qualsevol lloc menys dins de si mateixa. I tan trista... —Va pronunciar aquella frase amb una soterrada càrrega de dolor—. Si aquest hoste és una dona, tindrà algú amb qui parlar, i si a sobre és una persona afable... No tot ha de ser negatiu.

—Si algú lloga una habitació és perquè està sol o de pas, i en les dues circumstàncies no crec pas que aquestes persones tinguin gaires ganes de parlar. Si ja no es parla enlloc, per por, encara menys ho farà un estrany —va replicar en Robert, defensant els seus arguments.

I eren de pes.

—Bé, no sé per què estem discutint —vaig voler calmar les coses—. Falta que vingui algú, i després ja veurem com ens va.

Fos com fos, era la novetat. Una de les poques que sens dubte ens acompanyaria i trencaria la monotonia els dies següents.

La mare va posar l'anunci i vam esperar. Hauria estat millor fer-ho en un diari, però això també costava uns diners que no teníem, de manera que en va col·locar un a la porta del carrer, un altre al vidre del forn i un tercer a la taverna de la senyora Eulàlia. Hi deia: «Habitació senzilla en casa particular, pagament setmanal. Àpats a convenir. Ambient familiar. Intimitat i discreció absolutes».

A mi em va semblar un bon anunci. Això de la intimitat i la discreció no ho vaig entendre gaire bé. Sonava a avorrit. Però com que eren coses de persones grans, em vaig estimar més no ficar-me de peus a la galleda. Amb els diners que ens pagués l'hoste per l'habitació tindríem per a molt més del que teníem en aquell moment.

Vam encreuar els dits i vam esperar una mica d'una cosa de la qual estàvem mancats completament.

Sort.